

လရောင်ကျုံးရင့်

နတ်သမီးကလေး

အခန်း (၁)

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ရှိကြသည်။ ။

'လော' ဆိုသည့် ကောင်လေးက အနေအေးသည် စည်းကမ်းရှိသည် ။ သို့သော် သူသူငယ်ချင်း ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်လာပြီဆိုလျှင် သူ့ရဲ့ စိတ်တည်ငြိမ်မှုတွေ စည်းကမ်း နည်းလမ်းတွေ အားလုံး မေ့လျော့ပျောက်ဆုံးကုန်တဲ့ အထိ ပျာယာခတ်တတ်သူ ... ။

'ခြယ်မှုန်း' က သုံးယောက်ထဲမှာ ချမ်းသာဆုံးဖြစ်ကာ လှသလောက် လွတ်လပ်မှုကိုကြိုက်သည် ။ သူပျော်ဖို့ ဆိုလျှင် တခြားသူ ဘာဖြစ်ကျန်ခဲ့ ကျန်ခဲ့ ခေါင်းထဲ မထည့်တတ်သည့် အကျင့်ရှိသည် ။ သူများ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားတာကိုကြည့်ပြီး ဟားတိုက်ရယ်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိလေသည် ။

'သဇင်နီ' သည် ပြည်စုံမှုရှိပေမယ့် သုံးယောက်ထဲမှာ ဆင်းရဲဆုံးဖြစ်သည် ။ လောနဲ့ ပတ်သက်လာတိုင်း ငဲ့ညှာစာနာခြင်းနဲ့ သာ ဆုံးဖြတ်တတ်ကာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အတွက် နေရာတကာမှာ အနစ်နာခံသူလည်း ဖြစ်သည် ။ သို့သော် သူမ၏ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ခံစားချက်တိုင်းကို ယုံကြည်ချက်နဲ့ သာ ချိန်မှတ်ဆုံးဖြတ်ချင်သည် ။

ဤသို့သော အသွင်တစ်မျိုးစီနှင့် သူ သူမတို့ ၏ နေ့ရက်များကား ...

သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ရှိလေသည်။ ။

★

အခန်း (၂)

ကော်ဖီခွက်ကို ပြိုင်တူကိုင်ကြမယ်လို့ တော့ တိုင်ပင်ခေါ်ထားတာ မဟုတ်၊ ဒါပေမဲ့ ကော်ဖီခွက် ပြိုင်တူကိုင်၍ သောက်မည်ပြင်ကာမှ လောရဲ့ ဖုန်းသံကြောင့် နှုတ်ခမ်းနားရောက်သည့် ကော်ဖီပန်းကန်တွေ ရပ်တန့်ကုန်ကြတာလည်း ပြိုင်တူ ...။

လောက ဖုန်းကို ကောက်ကြည့်ပြီးမှ မိသားစုတွေဆီ မျက်လုံးဝှေ့ကာ ...၊

"အဟွန်း ... "

တောင်းပန်သလို ရယ်လိုက်ပြီး ...

"ခဏလေး မေမေ ... "

ဆို၍ ကော်ဖီပန်းကန်ကို ပြန်ချလိုက်တာ ပထမဆုံး ... ။

ဖုန်းကိုင်ပြီး ထွက်သွားတော့ မိဘနှစ်ပါးနှင့် သမီးအကြီးဖြစ်သူ သဒ္ဒါကြည်တို့ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြသည် ။ ပြီးမှ ကော်ဖီသောက်ကြရင်း လော ပြန်လာမလားလို့ တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်ကြသေးသည် ။

သို့သော် လော ပြန်ထွက်လာတော့ ဖုန်းပြောရင်းနဲ့ လွယ်အိတ်တစ်ဖက်နဲ့ ဖြစ်ကာ ..၊

" လာပြီဟာ .. ခု ထွက် လာပြီ "

"...."

"နောက်မကျပါဘူး ခုမှ "

"ကဲ ပြီးရော .. ငါလာမှ သွားနော် ခြယ် .. လာပြီ .. ခု .."

"သား ..."

ဒေါ်ကြည်ဖြူက ကော်ဖီဝိုင်းကနေ လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး ...

"ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သား .. ကော်ဖီတောင် မသောက်နိုင်ဘူး .."

"ခြယ်နဲ့ ချိန်းထားလို့ ပါ ကျောင်းရောက်မှ ပဲ တစ်ခုခုစားလိုက်တော့ မယ် ... သွားပြီနော် မေမေ .."

"ကောင်လေး နင် ကား အရမ်းမောင်းမသွားနဲ့ နော် .."

"အိုခေ .. ပရောမစ် .."

တုံ့ပြန်သံသည် ကားသံနှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်လာခဲ့၏။
ဒေါ်ကြည်ဖြူက မုန့်တစ်ခုယူစားရင်း မကြည်လင်သည့် မျက်နှာနှင့်ရှိ
ကာ ...။

"အဲဒီ မိန်းကလေး တော်တော်ကဲတဲ့ ပုံပဲ .."

"ချမ်းသာတာကိုး မေမေရဲ့ ၊ သူတက်တဲ့ အတန်းတိုင်းက တီချယ်
တွေကို စိန်လော့ကတ် မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးတယ်ဆိုတာ နာမည်ကြီး
ပဲ၊ သူ့ကို မသိတဲ့ ကထိက၊ ပါမောက္ခဆိုတာမရှိဘူး၊ လူချင်းမသိရင်တော
င် နာမည်ကို ရင်းနှီးနေကြတယ်၊ ပြီးတော့ .."

"အင်း .. ကျန်သေးတယ်ပေါ့ .."

"လှလည်း လှတာကိုး .."

ဒေါ်ကြည်ဖြူ မျက်လုံးထဲမှာ ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက်နဲ့ နှုတ်ခမ်းပါးလေးတွေကို မြင်ယောင်သွားသည်။ ။ မျက်ခုံးတန်းလေးကို အညိုရောင်အမြဲတမ်း တင်ပေးတတ်သည်။ ။

မျက်ခွံစပ်စပ်လေးတွေနဲ့ မျက်တောင်ဖျားတစ်ဝက်လောက်မှာ ခိုပြာရောင်လက်နေသော အရောင်တွေ အမြဲရှိနေတတ်၏။

ပြီးတော့ နဂိုအသားရောင်လေးအတိုင်း ရှားသွေးရောင် ဖျော့ဖျော့နှုတ်ခမ်းသားတို့ ကာလာခြယ်သထားမှန်း မသိသာဘဲ နုထွေးစိုအိနေတတ်သော ..။

"ခုခေတ်မှာ မလှတဲ့ လူတွေလည်း လှနေတာပါပဲ သမီးရယ် .. ကံဆိုးလို့ ရုပ်မလှဘူးဆိုတဲ့ လူတောင် ရှာရခက်နေပြီ၊ ဖြူချင်လည်း ရတယ်၊ မည်းချင်လည်း လွယ်တာပဲ .."

"ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ပင်ကိုအလှကတော့ ရှုထောင့်တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေတာပါပဲကွာ .. ကိုယ်တော့ အဲဒါတွေကို အထင်လည်း မကြီးဘူး၊ အားလည်း မပေးဘူး .."

ဦးမြကျော်က ကော်ဖီကို အကုန်မော့လိုက်ပြီးမှ ဆက်၍ ...၊

"ဒါပေမဲ့ ခြယ်မှုန်းကတော့ ဒီလောက်လည်း မလိုအပ်ပါဘူး၊ မိန်းကလေးပီပီ ဖြီးတာလိမ်းတာတော့ ရှိမှာ ပေါ့ .."

"ဖေဖေကလည်း သမီးတို့ နဲ့ အော့ပိုဇစ်(ထ်) လုပ်နေပြန်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ခြယ်ကတော့ ခြယ်တာပဲဟာ .. မခြယ်တတ်တော့ သိသာတယ်၊ ကျွမ်းကျင်နေတော့ မသိသာဘူးပေါ့၊ သမီးတို့ ကလည်း သူ့ကို မျက်နှာအစိတ်အပိုင်းတွေ လိုက်ပြင်ထားတယ်လို့ ပြောတာမှ မဟုတ်တာ .."

"ဒီမိန်းကလေးမျိုးက လှလှမလှလှ သူ့ရဲ့ ကာရိုက်တာဒါမျိုးပဲ ကိုယ့်

သားက ပြောမရတော့ ခက်တယ် .."

"ခြယ်မှုန်းက မိကောင်းဖခင် သားသမီးလေးပါကွာ၊ မင်းသားအပေါ် မှာ အနိုင်ယူနေတာနဲ့ ပဲ .."

"ဟာ .. ဖေဖေ မသိဘဲနဲ့ ပြောနေပြန်ပြီ .. အဲ့ကောင်မလေးက သူနဲ့ နီးစပ်ရာလူကို ကောင်းကျိုးမပေးတာ အစဉ်အလာနဲ့ .."

ဦးမြကျော်က ပန်းသီးတစ်စိတ် ယူစားပြီး နားထောင်နေသည် ။

"ဇင်နီ ဆိုရင် သူ့သည်းညည်းကို တော်တော်ခံရတာ .."

"ဟုတ်ပဲ သူ ချမ်းသာတိုင်း ပစ်ခတ်ပေးတယ်၊ ပြီးတော့ အနိုင်ကျင့် တယ်"

ဦးမြကျော်က လက်သုတ်ရင်း ခေါင်းခါ၍ ...

"ပေးတာမပေးတာ ကိုယ်ယူမှ ဖြစ်တာပါ၊ အနိုင်ကျင့်ခံရတာဆိုတာ လည်း ကိုယ်ခံမှ ဖြစ်တာပဲ .."

ဒေါ်ကြည်ဖြူ သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်၍ ဆက်မပြောဖို့ ခေါင်းခါပြလို က်သည် ။ ပြီးတော့ ဦးမြကျော် ထရပ်လိုက်တာနှင့်အတူ နေရာမှ ထကာ ...

"အစ်ကို ဆေးသောက်ဖို့ မေ့သွားဦးမယ် .. ခဏလေးစောင့် .."

ခင်ပွန်းသည် က အာရုံကြောအားနည်းသည့် ရောဂါအခံရှိသည် ။ ထို့ ကြောင့် အာရုံကြောအားဆေးကို ဆရာဝန်ညွှန်ကြားတဲ့ အတိုင်း မှီဝဲနေ ရတာ ဖြစ်သည် ။

သဒ္ဒါကြည်ပါ အပြင်ထွက်လာကာမှ အိမ်ရှေ့မှ တက္ကစီတစ်စီး ထိုးရ ပ်လာကာ ... ။

"မမကြည် လော ရှိသေးလား .."

"ဟော ဇင်နီ .."

သူမ အိမ်ရှေ့ကို ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာကာ ...

"ထွက်သွားတာ ကြာတောင် ကြာနေပြီ၊ ညီမလေးတို့ ချိန်းထားတာ
မဟုတ်ဘူး လား၊ ခြယ် ဖုန်းဆက်တယ်လေ ..."

"ဪ ..."

ဇင်နီ ကပျာကယာ ခေါင်းညိတ်ပြီး ကားထဲ ပြန်ဝင်၍ ...

"ဒါဆို သွားပြီနော် မမကြည် ... ဇင် နောက်ကျနေလို့ .."

"အေး .. အေး .."

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၍ သဒ္ဒါကြည် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည် ။

မီးကို သေလို့ ပါလား .. ။

*

အခန်း (၃)

မြို့နယ်ခန်းမမှာ ကျင်းပသည့် မင်္ဂလာပွဲလေးကို ခြယ်မှုန်းက ဦးစီး ဦးဆောင်ပြု၍ ကတိကမ ခံခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

ဒီလက်ထပ်ပွဲအတွက် ကုန်ကျစရိတ်အားလုံးအပြင် ဇနီးမောင်နှံ နေ နိုင်ရေးအတွက်ပါ စီစဉ်ပေးထားလေသည်။ ။ ပြီးတော့ လုပ်ကိုင်စား သောက်ဖို့ လုပ်ငန်းနေရာ ရတဲ့ အထိ တစ်စတစ်ဆုံး ပါဝင်ကူညီထားခဲ့ ရာ ...၊

"အဲ့ကောင်မလေးလား ..."

"ဟုတ်တယ် .."

"ခုမှ ကျောင်းတောင် မပြီးကြသေးဘူး၊ မိဘက ဘယ်သဘောတူမ လဲ"

"အေးလေ အဲဒါ သူက ဘယ်လောက်ချမ်းသာလို့ အကုန်အကျတွေခံပြီး မင်္ဂလာဆောင်ပေးရတာလဲ .."

"ချမ်းသာနေလည်း ကိုယ်နဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စကို ဘယ်သူက လက်ဝင်လျှို့မှာ လဲ တစ်ခုခုပဲနေမှာ .."

မင်္ဂလာပွဲလာကြတဲ့ လူတွေက စားပွဲမှာ ထိုင်ဖို့ ဖင်မကျနိုင်ခင် ခြယ် မှုန်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ရှာသည်။ ။ တွေ့သည် နှင့် ကျောပေးလျက် နေရာမယူဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် အကျအနထိုင်သည်။ ။ ပြီး

တော့ ဤသို့သော သတင်းစကားများ နှင့် အတင်းတုပ်လေသည်။ ။

အားလုံးနီးပါးကို ခြယ်မှုန်းက သိနေသည်။ ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုလျှင် စားပွဲတွေကြားထဲမှာ သူငယ်ချင်းတွေရှိနေသဖြင့် တီဗွီက တိုက်ရိုက် လွှင့်တာလောက် မမြန်ပေမယ့် နောက်မကျစွာ ကြားနေရ၏။

"အဲဒီကောင်မလေးက တော်တော်ချမ်းသာတာလား .."

"ဟုတ်လို့ နေမှာ ပေါ့၊ ဟိုတယ်ကြီးတွေမှာ မဟုတ်ပေမယ့် မင်္ဂလာ ဆောင်ပြီဆိုတည်းက သတို့ သား သတို့ သမီး ကိစ္စတွေကစပြီး စရိတ်စကတွေ နည်းတာမှတ်လို့ ..."

"ခုဟာက ကောင်လေးကို နေစရိတ် စားစရိတ်ပါ ထောက်ပံ့ပေးထားတာဆိုပဲ .. ဒါ သွေးရိုးသားရိုး ဟုတ်ပါ့မလား .."

"သိပါဘူး .. မိန်းကလေးရှင်ဘက်ကလည်း သဘောမတူ၊ သားရှင်ကလည်း မကြိုက်ဘူးတဲ့ .."

"ဒီပွဲကို ဇွတ်လုပ်ပေးတာကြီးက ကောင်လေးနဲ့ ဆွေမျိုးများ တော်နေလို့ လား .."

"ဘာမှ မတော်ပါဘူး၊ ကျွန်မက ကောင်လေးနဲ့ အိမ်နီးချင်းပဲ သိတာပေါ့၊ သူတို့ က မြောင်းမြအဆက်တွေပါ၊ ဘာစီးပွားမှ လည်း မရှိဘူး၊ မိဘတွေရော သားသမီးတွေရော ဒီလိုပဲ ပေါက်စိပေါက်စ ဝန်ထမ်းတွေ"

"ဪ ..."

"တစ်လကုန်ခါနီး တစ်လ ကြက်လိုယက်ပြီးရှာနေရတာ .."

စားပွဲဝိုင်းတိုင်းမှာ မင်္ဂလာပွဲအကြောင်းမပြောဘူးဆိုတာ မရှိ ..။

ခြယ်မှုန်းကို နာမည်မသိကြပေမယ့် 'ဟိုကောင်မလေးပဲ' 'အဲဒီကော

င်မလေး' ဆိုတာ မပါမပြီး ..။

"တော်တော်လှတယ်နော် ဘာမှ သိပ်မဝတ်ထားဘဲနဲ့ သန့်နေတာ"

"ဟုတ်တယ် .. တော်တော်ချမ်းသာမှန်းလည်း သိသာတယ် .."

"လူတွေ ပြောနေကြတာ တကယ်လား .."

"ဟုတ်ချင်မှ လည်း ဟုတ်မှာ ပေါ့ကွယ် .. လူငယ်တွေက သူတို့ အချင်းချင်းဆို ကိုယ့်မိသားစုထက်တောင် အနစ်နာခံ ကူညီတတ်ကြတာ၊ ဟိုလို ဒီလိုတွေ မဟုတ်လောက်ပါဘူး .."

"အေးလေ မချောတို့ ကလည်း ဒီမင်္ဂလာဆောင်ကို သိပ်မကြိုက်ဘူးဆိုတာ အံ့ဩလို့ ပါ၊ ပြန်ပေးရမယ့် ကြွေးမြီးလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ကျောင်းမပြီးကြသေးပေမယ့် ဖိုင်နယ်ရောက်နေပြီပဲ .."

ကောင်းတဲ့ ဘက်က တွေးပေးနေကြသည့် တချို့တလေသော စားပွဲတွေကတော့ ရှားပါးစွာ ..။

ဝိုင်းဝန်းဧည့်ခံပေးနေကြသည့် သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ပွဲရဲ့ အခြေအနေကြောင့် ခြယ်ကို လှမ်းကြည့်ကြပြီး သက်ပြင်းတချချဖြစ်နေကြ၏။

လောကတော့ လက်ပိုက်၍ တောင့်တောင့်လေးထိုင်နေသည့် ခြယ်ကို မကြာမကြာ လှမ်းကြည့်ဖြစ်ရင်း ကြားနေရသည့် စကားတွေကြောင့် ရယ်မောနေခဲ့၏။

မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲမှာ နှစ်ဖက်မိဘမစုံသည့်ပြင် သီဟအောင်ရဲ့ မိဘတွေကလည်း ရှေ့ဆုံးမှာ ထိုင်နေပေးကြပေမယ့် တစ်ချက်ကလေးမှ ကြိုဆို၊ ဧည့်ခံဖော်မရ ..။

ဝင်လာသည့် ပရိသတ်တိုင်းရဲ့ အကြည့်တွေ အပြုံးတွေကို မတုန်လှူ

ပ်သော အပြုံးလေးနှင့် တုံ့ပြန်နေပေမယ့် ခုလောက်ဆို ခြယ် ရင်ထဲမှာ
ဘာတွေ ဖြစ်နေပြီမှန်း သူ ခန့်မှန်းမိနေ၏။

“စုလေး .. နင်တို့ ခြယ်ကို သတင်းတွေ ပြေးပြေးပို့မနေကြနဲ့ ..”

“မပို့ရင် ငါတို့ က ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို သစ္စာဖောက်ရာကျမှာ ပေါ့ဟ
.. အတင်းတုပ်နေကြတာ မခံချင်စရာတွေ ..”

“ဟုတ်တယ် ဒီလောက် သိန်းပေါင်းများစွာ အကုန်ခံပြီး လုပ်ပေး
ထားတာတောင် နာအံ့ထင်နေသေးတယ်၊ ငါဖြင့် အဲဒီရှေ့ထိ
ပြေးသွားပြီး သီဟအောင် အမေ မျက်နှာကြီးကို ရေခဲမုန့်တွေနဲ့ အားပါး
တရ နယ်ပစ်ချင်တာ ..”

သေသင့်တယ် ..၊

လော ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက်ပြီး အော်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်သွားခဲ့သည် ။

ဘေးလူတွေ ဒီလို ခံစားမှုရသည် ဆိုလျှင် ခြယ်ရင်ထဲမှာ သေချာပါပြီ
..။

“လော ...”

သတို့ သား သီဟအောင်က သူ့နားရောက်လာကာ ...

“ခြယ်ကို အားနာလိုက်တာကွာ၊ ငါလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့
ဘူး ..”

“ထားလိုက်ကွာ ..”

လောက နာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ဧည့်ခံပွဲကိုလည်း ဝေ့ကြည့်၏။ ဖိတ်စာ
ရသမျှ နှစ်ဖက်မိဘရဲ့ မိတ်တွေကတော့ တက်ရောက်လာကြတာပဲ ဖြစ်
ကာ၊ မင်္ဂလာပွဲက ပြီးပြည့်စုံစွာပြီးမယ့် သဘောတော့ရှိသည် ။

မပြည့်စုံတာတွေကို ပြောဆိုသွားကြသည့် စကားတွေကို ခြယ့်ရင်ထဲက မုန်တိုင်း ဘယ်ကို ဗဟိုပြုနေပြီလဲဆိုတာ ..။

“ဟော .. ဟိုမှာ ဇင်နီ လာပြီ၊ သွားကွာ လော .. ခြယ့်ကို မင်းတို့ နှစ်ယောက်ပဲ ..”

“ဘာလုပ်ရမလဲ ဆက်ပြော ..”

အဲဒီဟာလေးက ‘မင်းမနိုင်လေး’ ဆိုတာ ပြောချလိုက်ရရင် မကောင်း။

“ငါ ပြောတာက ..”

“ဘာမှ မပြောနဲ့ သီဟအောင် မင်းရဲ့ မိဘနှစ်ပါးလုပ်ပုံက နောက်နှစ်ရက်အဖို့ တစ်ပြည်လုံး သာယာဖို့ မရှိဘူးဆိုတာ သတင်းစောင့် နားထောင်နေစရာမလိုဘူး ..”

ဆံပင်တစ်ချက်ပွတ်ရင်း လော ကိုယ့်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေလိုက်သည် ။ ဧည့်ခံဖို့ လာကြတဲ့ လူတွေကို လူငယ်တွေကပဲကြိုဆို၊ လူငယ်တွေနဲ့ ပဲ နှုတ်ဆက်လှည့်ပြန် ..။

ကြည့်လိုက်တိုင်း ခြယ်က ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ ဘာတွေ ရိုက်နှိပ်ပြီး အလုပ်ရှုပ်နေမှန်းမသိ ..။ မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်နေလို့ ဖုန်းကိုင်ပြီး အလုပ်ရှုပ်အောင် လုပ်နေတာ မဟုတ်မှန်း ခြယ် အကြောင်း သူသိသည် ။

ကဲ့ရဲ့ ဝေဖန်သော လူပြောသူပြောစကားတွေကြောင့် တုန်လှုပ် ချောက်ချားတတ်သူ စာရင်းမှာ ခြယ်မပါပေ။

သူမ တစ်ခုခု လုပ်နေတာလား ..။

သူ စိတ်ပူနေတုန်း ဇင်နီ ရောက်လာတော့မှ စိတ်အေးသွား၏။ ခြယ်

ဘာလုပ်နေသလဲ ဇင်နီတော့ သိလိမ့်မည်။

“သားရေ .. မချောတို့ ကို ပြောပေးနော် အန်တီတို့ လာသွားတယ်လို့
၊ ပြန်မယ် .. လာ .. လာ .. ထ ..”

“နေဦး အမေ .. ကားသော့ ကျန်ခဲ့လို့ ..”

ပြန်တဲ့ လူတချို့က ထဘီတစ်ဖက် ‘မ’ ပြီး
ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားကြတာ မသိရင် ‘ဒီပွဲကိုမသိလို့ တက်မိပါတယ်’
ဆိုပြီး ဆတ်ဆတ်ခါထပြန်ကြတာမျိုး ...။

“ကိုသီရေ ပြန်ပြီ ..”

ဒါပဲ လှမ်းပြောပြီး ပြန်တဲ့ သူကလည်း အသံကို ချန်ခဲ့ပြီး လူကို အရိ
ပ်ပဲ တွေ့ရ၏။

“ဟော .. ဟိုဝိုင်းက ဘယ်တုန်းက ထပြန်သွားကြတာလဲ ..”

“မသိလိုက်ဘူး ..”

လာတော့ လာကြသည် စားသောက်ကြ၊ ဝေဖန်ကြနှင့် အေးအေးပုံစံ
တွေ ..။

ပြီးတော့ ထလစ်ကုန်ကြတာ ကျားလိုက်လာတဲ့ အတိုင်း ..။

ကြည့်လိုက်တော့လည်း ပန်းကန်ထဲမှာ တည်ခင်းဧည့်ခံသမျှ စားစ
ရာတွေ ဒီတိုင်းကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မရှိဘူး ..။

“လူတွေကလည်း ကွာ .. ကျွတ် ..”

“ဟုတ်ပဲ .. စားစရာတော့ ကုန်အောင်စားတယ်နော်၊ လက်ဖွဲ့ပေးရ
သလောက်တန်အောင် တုတ်သွားကြတာ ..”

“ဟီး .. ဟီး .. စားကောင်းလို့ နေမှာ ပါကွာ ..”

“ပြီးတော့ .. ကျွေးမွေးရတဲ့ လူ စိတ်ဆင်းရဲအောင် တန်အောင် ပြန် လုပ်သွားကြတာလေ ..”

“ခေါင်းထဲ ထည့်မနေပါနဲ့ ကွာ၊ ဟိုမှာ ခြယ်ကို ကြည့်ပါဦး ပြီးလို့ .. ဂိမ်းဆော့နေတာတောင် မပျက်ဘူး ..”

မရင်းနှီးကြတော့ ခြယ်ရင်ထဲကို ဘယ်သူမှ မသိကြ ..။

လောကဲ့သို့ ဇင်နီကလည်း သိနေကာ ..။

“နင့်မျက်နှာကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ ခြယ် .. ဘာလဲ .. သီဟအောင်တို့ ဘက်က တစ်ခုခုပြောလို့ လား၊ သူတို့ ဟိုမှာ ရှိနေတာပဲ ...”

“မေးမနေပါနဲ့ ၊ သူတို့ ဘာသာ ရှိရှိမရှိရှိ ..”

“ခြယ် ..”

သတို့ သမီးက ဇင်နီနဲ့ မရှေးမနှောင်းလေး ရောက် လာပြီး အနားမှ လာထိုင်ကာ ...။

“ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ကိုအောင့်ဘက်က ရပ်တည်ပေးတဲ့ အတွက် စိုးက အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခြယ်ရယ် ... ခြယ်တို့ သာ မကူညီရင် စိုးတို့ ပေါင်းကြရမှာ မဟုတ်ဘူး သိလား ...”

“ရတယ် ပြဿနာမရှိပါဘူး ...”

“ခြယ် စိတ်ကို ဇင်နီ ပြောပြထားလို့ စိုးတို့ လည်း သိပါတယ်။ အခု စိုးဘက်က ဘယ်သူမှ ပွဲလာမတက်ကြတော့”

“ရပါတယ် စိုးရဲ့ အေးဆေးပါ ... သွား သွား ဧည့်သည် တွေကို ဧည့်ခံလိုက်ပါ ...”

စိုးခမျာ ခြယ်က အဝင်အတွက်နဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း စားပွဲတစ်လုံးမှာ

တောက်လျှောက် ထိုင်နေခဲ့သဖြင့်၊ အစောကြီးကတည်းက
နောက်ကြောင်း မအေးနိုင် ဖြစ်နေခဲ့တာပါ။

သီဟအောင်ကိုလည်း မကြာခဏ ကပ်ပြောနေမိသည်။

“ခြယ်ကို လူတွေ တအားဝေဖန်ကြတာပဲ .. အောင်ရယ် အားနာလို
က်တာ ..”

“ဟုတ်တယ် .. သူ့ဆီသွားပြောတာမှ မဟုတ်တာကွာ၊ သူမသိလော
က်ပါဘူး၊ ကိုယ်တို့ ချင်း လေးစားခင်မင်နေဖို့ ပဲ လိုတာပါ ..”

ပြောနေပေမယ့် ဒေဝီတို့ စုလေးတို့ ခြယ်ဆီ ပြေးပြေးကပ်ပြီး ပြော
နေတာတွေ ဘာတွေမှန်းတော့ မသိပေမယ့် ..။

“ကဲ .. စိုးယု ..”

မိဘက သမီးကို ခေါ်တဲ့ အသံမို့ သီဟအောင် လှမ်းလှည့်ကြည့်မိ၏။
ဒေါ်ချောရတနာ မျက်နှာက တင်းနေတာ၊ ဦးသူရကတော့ ဘယ်ကိုမှ
မကြည့်ဘဲ နှုတ်လည်း မဆက်ဘဲ မျက်နှာတည်ကြီးနှင့် အပြင်အရောက်
တောက်လျှောက်သွားနေ၏။

“အမေ ...”

“ညည်းအဖေလည်း နေမကောင်းဘူး၊ ငါလည်း မနေချင်တော့ဘူး
အဲဒီတော့ ပြန်တော့မယ် ..”

စိုးကို ပြောရင်း ခြယ်တို့ ရှိရာ လှမ်းကြည့်၍ ...

“ဒီပွဲကို ငါတို့ လာတက်ပေးတယ်နော် .. ကျန်တဲ့ အပိုင်းကို ခေါင်း
ဆောင်ဖြေရှင်းပေမယ့် ညည်းရဲ့ အကြီးအကဲတွေ ရှိနေပြီဆိုတော့ ငါတို့
မလိုတော့ဘူးမို့လား”

“တိုးတိုးပြောပါ အမေရယ် ..”

စိုးက အနီးစားပွဲက လူတွေ နားစွံနေကြသဖြင့် မျက်နှာလေး ငယ်နေရှာကာ ..၊

“တကယ်ဆို အမေတို့ ရဲ့ ဝတ္တရားကို ခြယ်က ..”

“တော်စမ်း စိုးယု ငါ့ကို တိုးတိုးပြောဆိုပြီး ညည်းက ပြန်စလာတာ လား ..”

“စိုး ..”

“မင်းလည်း ဝင်မပေါနဲ့ ..”

သီဟအောင်ကို အော်ပစ်လိုက်သဖြင့် ဘေးလူတွေ တိတ်ကျသွားပြီး လှမ်းကြည့်လာကြ၏။ ခြယ့်ဘေးမှာ ထိုင်နေသည့် ဇင်နီက ထ လာပြီး မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်လိုက်လျှင် ဒေါ်ချောရတနာရဲ့ အကြည့်တွေက သူမဆီ တိုက်ရိုက်ကျ၍ ..၊

“ဟွန်း ..”

ဘာမှ မပြောဘဲ မဲ့လိုက်ပုံက အစတည်းက ရန်ငြိုးရှိခဲ့ကြတဲ့ သူတွေလို ..၊

“မဆိုးဘူးဟေ့ ခြယ်မှုန်း ဆိုတာ နာမည်နဲ့ လည်း လိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဦးဆောင်ခြယ်မှုန်း ဆိုရင် ပိုလှသွားမှာပဲ .. သူတာဝန်ယူ ဦးဆောင်ထားတဲ့ အုပ်စုကြီးက နည်းတာမှ မဟုတ်တာ ..”

“အမေရယ် .. ဘာတွေပြောနေတာလဲ .. သမီး တောင်းပန်ပါတယ် တော်ပါတော့ ..”

ဒေါ်ချောရတနာက မကောင်းတတ်မှန်းတော့ သိသည် ။ ဘေးဘီကို

အကဲခတ်ဟန် လေသံကို နှိမ့်ချလိုက်ကာ ..၊

“သူများကို ဆရာလုပ်ချင်လို့ ကိုယ့်အိတ်ထဲက စိုက်ပြီး အကုန်အကျ ခံတဲ့ လူမျိုး ငါ တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကြောင့် ငါတို့ က မိဘဝတ္တရားမရှိသလို ဖြစ်သွားခဲ့တာ ညည်း စဉ်း စားကြည့်စမ်း ..”

“တော်ပါတော့ အမေရယ် .. အမေတို့ နဲ့ လည်း ခင်ခင်မင်မင် ရှိနေခဲ့ တဲ့ သူပါ၊ သမီး မင်္ဂလာပွဲပြီးရင် အမေ သမီးကို ကြိုက်သလို ဆူနိုင်ပါတ ယ် .. အခု ပြန်မယ်ဆိုရင် ..”

“ငါ့ကို နှင်လွှတ်နေတာ ဟုတ်လား ..”

ပြန်မယ်ပြောတော့လည်း သူ ပြန်ဖို့ ပြောတော့လည်း ဆတ်ဆတ်ခါ နာနေသည် ။ ခြယ်က သူမ နေရာကနေ ထိုင်ကြည့်နေရင်း နှုတ်ခမ်း တွေက ပြီးနေခဲ့လျက်၊ ဒေါ်ချောရတနာရဲ့ ဒေါသတွေပေါ်မှာ ပြိုင်ဆိုင် တုံ့ပြန်လိုခြင်း အလျင်မရှိသည့် မျက်နှာလေးအတိုင်း ..။

ထိုစဉ် ဒေါ်ချောရတနာ လက်ပွေ့အိတ်ကြီးကို လက်မှာ ချိတ်လျက် ကမန်းကတန်း ထွက်လာတာ မြင်ရကာ ခြယ် ရှေ့ရောက်တော့ ခြေလှမ်းတုံ့သွား၏။

မျက်နှာထားတင်းတင်းက ခြယ် မျက်နှာလေးဆီ လှည့်လာသည် ။ သို့သော် မပြောတော့ဘဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

ဒေါ်ချောရတနာ မရှိတော့ကာမှ လော သက်ပြင်းရှည်ကြီးချမိကာ။

“နင့်ကို ခြယ် လွှတ်လိုက်တာလား ..”

ဇင်နီက ခေါင်းခါ၍ ...

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲလို့ ငါလာကြည့်တာ တော်သေးတာပေါ့ ပြော
ဆိုနေတာတွေ ကြားသားနဲ့ ခြယ် နည်းနည်းမှ မလှုပ်လို့ ..”

“ငါတော့ သေချင်တာပဲ ဇင်နီရယ် .. ခြယ်ကို
ဘယ်လိုမျက်နှာပြရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး ..”

“လော ...”

သီဟအောင်က မျက်နှာမကောင်းစွာ စလာလျှင် လောက
လက်ကာပြီး ...။

“ထားလိုက်တော့ ပြီးလည်း ပြီးနေပါပြီ .. ခြယ်စိတ်ကို ငါသိတယ်၊
သူက စုလုံးပြီး စိတ်ဆိုးတဲ့ အကျင့်မရှိဘူး၊ ဒါ မင်းတို့ နဲ့ မဆိုင်ဘူး ဆို
တာ သူ သိပါတယ် ..”

ပြောမယ့်သာ ပြောလိုက်ရသည် ။ ခြယ်မျက်နှာက အေးစက်စက်
အပြုံးကိုတော့ လန့်နေတာတော့ အမှန် ...။ ထိုစဉ် အစားအသောက်
ထားသည့် အခန်းထဲက မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ထွက်လာကြပြီး အထု
ပ်တစ်ထုပ်ကို ခြယ်ရှေ့မှာ ချပေးတာ မြင်လိုက်ရ၏။

လော ခြေလှမ်းတွေ ထိုဆီ ရောက်သွားခဲ့လျက် စက္ကူထုပ်ထည့်ထား
သော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကို သေချာကြည့်မိရင်း ...။

“ဒါ ဘာတွေပေးသွားတာလဲ ခြယ် 'ဂိုးရင်းဒိုး' တွေ
ပါဆယ်ယူသွားမှာ တော့ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ် ...”

ခြယ်က အိတ်ကို ဆွဲပြီး ထရပ်လိုက်ကာ ...

“ဂိုးရင်းဒိုးက ပါဆယ်ထုပ်ဖို့ ရော ကျန်သေးလို့ လား သွားမေးကြည့်
ပါဦး ..”

“ဒါဆို ဘာတွေလဲ ..”

“ဧည့်ခံတဲ့ ထဲက တစ်ခုခုပေါ့ ..”

“ဘာ မုန့်တွေလား ..”

“အင်း အားလုံးစားသောက်လို့ ပိုတာတွေပါ၊ ငါ ခေါင်းမူးနေပြီ ပြန်နှင့်တော့မယ် ..”

“နေဦးလေ .. ငါတို့ ..”

“ဟေ့အေး .. နင်နဲ့ ဇင်နီပဲ လုပ်ပေးလိုက်တော့၊ ညနေကျမှ တွေ့မယ် ..”

ပွဲပြီးမှ ဗုန်းဗုန်းလဲချင်သည့် မျက်နှာလေးက ပေါ်လွင်လာသည် ။ နှစ်နာရီနီးပါး တစ်နေရာတည်းမှာ ထိုင်နေရသည့် ညစ်ညူးမှုကို တွေးမိကာ လော စိတ်ပူသွားသည် ။

“ခြယ် .. နေဦးလေဟာ .. နင် ခေါင်းမူးနေတာလား ..”

ခြယ် နောက်ကို လော ပြေးလိုက်သွားတာမြင်ကာ ဇင်နီကပါ ထွက်လိုက် လာပြီး ..၊

“ခြယ် ဘာဖြစ်လို့ လဲ ..”

“နေမကောင်းဘူးတဲ့ ..”

ခြယ် ကားလေးက ထွက်သွားပြီဖြစ်ကာ လော မျက်နှာပျက်နေသဖြင့် ဇင်နီက သက်ပြင်းချရင်း ..။

“အေးလေ သူ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရပြီး အားလုံးကလည်း ..”

“ဇင်နီ ရေ ..”

“ဟင် ..”

အရေးတကြီး ခေါ်သံကြောင့် ဇင်နီရော လောတို့ နှစ်ယောက်လုံး လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည် ။ စိုးနဲ့ သီဟအောင်တို့ သူတို့ ဆီ ခပ်သုတ်သုတ် ရောက်လာကြပြီး ..

“ပွဲက ပြီးနေပါပြီ .. နင်တို့ ပဲ ဆက်ကြည့်ထားလိုက်ပါဦးနော် .. ငါ အရေးကြီးလို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ် ..”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် ..”

“အဖေ ကားပေါ်မှာ ဗိုက်နာပြီး ရှော့ခရသွားလို့ တဲ့ ..”

“ဟင်! ...”

“အဖေက နှလုံးရောဂါရှိတယ်၊ ငါသွားမှ ဖြစ်မှာ သွားမယ်နော်”

“အေး .. သီဟ လိုက်သွား လိုက်လေ၊ ငါတို့ ကြည့်ထားပါမယ် ..”

“မလိုက်နဲ့ ..”

စိုးက နားလည်ဖို့ တောင်းပန်သည့် အကြည့်နှင့် သီဟအောင်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ..

“အဖေ နေမကောင်းတုန်းမို့ပါ စိတ်ချရတာနဲ့ ပြန်လာခဲ့ပါမယ် ..”

ဇင်နီက အခြေအနေကို ကြည့်၍ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားရင်း ..

“စိုး နင့်အမေ တစ်ခုခုကြံတာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော် ..”

“ဟုတ်နေရင်လည်း နင်တို့ မပူနဲ့ ဇင်နီ .. ငါ့အတွက် အားလုံးနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီး လုပ်ပေးထားတဲ့ နင်တို့ စေတနာတွေကို ဒီလိုလုပ်ပြီး နင်းချေသွားတာမျိုး ငါမလုပ်ဘူး ..”

“ဟေး ဟေး စားလို့ လည်းကောင်းတယ် အန်တီတို့ ပြန်တော့မယ်
စိုးရေ ..”

“စိုးယုရေ .. ပြန်ပြီနော် ..”

ပွဲပြီးနေကာမှ တစ်ယောက်မကျန် မရှိကြတော့တဲ့ အထိ
အလျှိုအလျှို ထပြန်သွားကြသည်။ ။ နောက်ဆုံးပြန်သည့် လင်မယားစုံတွဲ
တစ်တွဲသာ အားပေးစကားတွေဆိုရင်း သေချာ
လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သွားကြသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ...

စိုး ထွက်သွားပြီး မရှေးမနှောင်းမှာ ပဲ ပွဲက ပြီးသွားခဲ့သည်။ ။ သို့
သော် ...

“ဖုန်းသံ ...”

သီဟအောင် ကိုယ့်အိတ်ထဲကို ပြန်စမ်းပြီး ...။

“ငါ့ဖုန်းဟ ..”

သူတို့ ထင်တာက စိုး ဖုန်းဆက်သည် ဟု .. သို့သော် ..၊

“ဟယ်လို ..”

“... ..”

“ဗျာ ...”

“... ..”

“မဟုတ်တာ အမေရာ ..”

“... ..”

သီဟအောင် အိမ်က ဆက်တာမှန်းသိလိုက်တော့ လက်ဖွဲ့ဘူးတွေ အိတ်ကြီးတွေထဲ စီထည့်ပေးနေကြသော ဒေဝီလင်းတို့ ပါ လှမ်းကြည့်လာကြ၏။

ပြီးတော့ အနားရောက်လာကြကာ ..၊

“နှစ်ဖက်မိဘတွေ ပွဲပြီးကာမှ ဘာတွေ အာဏာပါဝါတွေ ပြနေကြတာလဲ ..”

“မဟုတ်ဘူး ..”

ဖုန်းချလိုက်ပြီး သီဟအောင် မျက်နှာက မယုံနိုင်အံ့ဩစွာဖြင့် ..၊

“ငါ့အဖေနဲ့ အစ်မ ဝမ်းတွေလျှောပြီး ရှောင်ရကုန်လို့ ဆေးရုံရောက်ကုန်ပြီတဲ့ ..”

“ဟမ် ...”

ဒါဆို စိုးရဲ့ အဖေ ရှောင်ရသွားတာက ..၊

ခြယ်ကို သတိရလိုက်ကြကာ၊ လော နဲ့ ဇင်နီ မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားကြသည် ။

“ငါ့အမေကတော့ ဒီက ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ ကော်ဖီနဲ့ ရေခဲမုန့်တွေ စားပြီးမှ ဖြစ်တာတဲ့ ၊ ခြယ် လုပ်လိုက်တာလို့ ပြောနေကြတယ် ..”

အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငိုငိုကျသွားကြသည် ။

“အမေတို့ အဲလောက်ထိတော့ မပြောသင့်ပါဘူးဗျာ .. ခြယ်က ထိုင်ရာကတောင် ထခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ..”

“နေပါဦး သီဟရဲ့ နင့်အစ်မနဲ့ ညီမက ဘယ်တုန်းက လာလိုက်တာလဲ ..”

ဒေဝီတို့ က ဧည့်ခံပေးနေကြတာမို့ ရုတ်တရက် မသိလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သီဟအောင်ရဲ့ အစ်မနဲ့ ညီမ ရောက်လာကြတာ ပွဲတက်ဖို့ မဟုတ်ဘဲ ခြယ်ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ပြောဆိုသွားကြတာ တစ်ဆုံး ..။

“ငါတို့ မျက်နှာပြမှ ဒီပွဲက ကျက်သရေရှိမှာ လို့ အမေက ပြောလိုက်လို့ ဝင်လာခဲ့တာ ခြယ် ..။ နင် ဘယ်လိုကူညီပြီး မ,စမှုတွေပဲ လုပ်ပေးပေး နင်စိုက်ထုတ်ကုန်ခန်းထားတာတွေနဲ့ ငါတို့ စကားတစ်ခွန်း ဘာက အရာရောက်သလဲ ဆိုတာသိစေချင်တာ ..”

“ဟုတ်ပါပြီ ခု မသိတာသိမ်းတို့ က မင်္ဂလာ သြဝါစာ ဖတ်ပေးဖို့ လာတာလား ..”

“စိတ်မဝင်စားဘူး ခြယ် .. နင့်ကို အားကိုးပြီး မိဘတားတာကို ဇွတ်လုပ်သွားတဲ့ ကောင် .. ငါတို့ က ဘာဖြစ်လို့ ချီးမြှင့်မြှောက်စားနေရမှာလဲ၊ ငါ့မျက်နှာ လာပြပေးတာတောင် အမေ့ စကားကြောင့်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ ..”

“နှစ်ဖက်မိဘတွေက ကိုယ့်အကြောင်းတွေနဲ့ ရေးကြီးခွင့်ကျယ် ဘာမှ မလုပ်တော့ဘဲ ကြည့်နေကြတော့ နင်က ခေါင်းဆောင်အောင်မြင်သွားတာပေါ့၊ သီဟအောင်နဲ့ စိုးယုက မိဘမဲ့တွေလို ..”

“ဘာမှ မလုပ်ကြတော့ဘူးလို့ ဆန္ဒရှိခဲ့ကြရင်လည်း ငါတို့ သားအတွက် ငါတို့ လုပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး အားလုံးလွှဲယူလို့ ရပါတယ်၊ ခုလည်း ရသေးတယ် .. ခြယ် ကုန်ကျထားတာတွေ ပြန်ပေးလိုက်ရင်ရပါပြီ ..”

“ဟဲ့ ငါတို့ က ဒီမိန်းမနဲ့ ယူစေချင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ .. သူ့စိတ်မှာ အဲဒီသမီးတစ်ယောက်က နေ့စဉ် ရွှေဥ ဥပေးနေတာ၊ အဲဒီ ရွှေဥတွေကို ဆုံးရှုံးခံပြီး မိဘက တားဆီးမနိုင်တော့လို့ ကြည့်နေလိုက်တာ၊ ငါတို့ က ဒီလို မိန်းမမျိုးနဲ့ နှင့်ကြောင့် ကြည့်နေလိုက်ရတာလေ၊ ဆင်းရဲသားချင်း

ယူသွားရင်တောင် သန့်သန့်စင်စင် မွန်မွန်မြတ်မြတ်လေးဆို တော်သေးတယ် ..”

စသဖြင့်သော စကားတွေကို ကြားခဲ့ရတဲ့ လူက ဒေဝီတို့ ကို ပြန်ပြောပြနေကာ သီဟအောင် မျက်နှာပျက်နေတာကိုလည်း ကြည့်၍ ..
|

“နင်လည်း ခြယ်ကို နားလည်ရင် သူလုပ်ပေးသမျှတွေအတွက် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့ ဟာ .. ငါတို့ ကတော့ နင့်အစ်မတွေ အဲလို စော်ကားနေကြတာကို ခြယ် ဒီအတိုင်း ငြိမ်ခံနေမှာ မဟုတ်ဘူး လို့ ထင်တယ် ..”

ခြယ် သတင်းကြီးနေတာ အဲ့လောက်ထိ ...။

ဇင်နီနဲ့ လောကတော့ အားလုံးကို တွက်မိနေပြီမို့ ဘာမှ လည်း ဝင်မပြောနိုင် ပြောဖို့ လည်း ခက်နေ၍ ...။

မလွယ်ဘူး ..။

*